

„Danferen“

et halvgentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Onsdag og
Vedlag.

Pris pr. Aarsang i De Forenede Stater
\$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Beta-
ling, Adressforandring og alt andet
angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Neb.,
as second-class matter.

Advertising Rates made known upon
application.

„Danferen“

bliver sendt til Subskribenter, indt i udvalgte
fælg Ophævelse m. a. s. af ubetalt og al
Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De
Forenede Staters Lovgæver.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der
advokater i Bladet, enten for at købe hos dem
eller for at lade dem betale, og det advokater
bedes de a. s. om at tale, at de lade Advokaten
betale i dette Blad. Det vil være til
genlig Brug.

Et Hjertesuk.

(Efter Meta Deucher-Schweizer
ved Julius Laesjen.)

Ej til Kronen ser mit matte Lige,
— Palmen ej den overvundne sit,
— paa din Raabe, Frelser, jeg kun
grunder,

og om end jeg laa i Kampen under,
Skul dog ej for mig dit hulde Blit!

Fra dit Folk du ej mig lukke ude,
straf dog ej det Barn, som utro var!
Se, jeg faldt, din Frelser er og Livet,
og din Raabe bliver dem just givet,
som ej Livets Kamp bestaaet har.

Ej Triumfer, som jeg engang
drømte,

No — min trætte Sjæl kun ønsker
sig, —
Fred kun efter Kampens dybe
Lunder,

Troft fra dig, naar det mod Enden
stunder
og en salig Flugt til Himmerig!

For den Pilgrimsang, der staaer
tilbage,

Gud, om Lydighed jeg beder dig,
at jeg ret maa dybt for dig mig
høje;

uden Klage bære Korsets Møje,
og i Gidmyghed fornægte mig.

Brus da hen, du Livets Strøm saa
flygtig,

imod Munden du drager jo,
naar kun over de oprørte Vølger,
svæver Herrens Fred, jeg glad da
følger,

hif mig vinker de forløstes No.

Støbert Menneske behøver paa
sin Livsrejse en bedre og højere
Fører end sig selv. Hr. Newman
Hall fortæller, at han, da han en-
gang steg op ad Alperne, af sin
Fører blev gjort opmærksom paa
et Sted, hvor en Mand for nogle
Aar siden var falden ned. „Hør-
dan gif det til?“ spurgte Hall.
Svaret lød: „Han adlød ikke sin Fø-
rer, men gif, trods dennes Advar-
sel, ind paa en Sti, som han mente,
han nok kunde passere.“ Alle
Mennesker behøver paa Rejsen gen-
nem denne Verden en Fører, hvis
de skulle komme vel af Sted og naa
at komme til Livets Land. Ingen
kan være sin egen Fører, thi „fører
jeg mig selv, forføres jeg saa let.“
Det er noget, vi har erfaret saa tit.
Den, der har slaaet ind paa den
rette Vej og som vil vandre fort ad-
den, maa i alle Ting rette sig efter
Guds Ords Forklaring og styre sin
Gang efter Helligaandens Lys.
Den, der selvraadig vil vandre,
kommer ind paa farlige Stier og
falder ned.

Den tænksomme Ungdom ser sig
ude paa et stormende, gngende
hav, hvor den eneølge følger
paa den anden. Men den staaer
ofte i den Formening, at det hele
lader sig uddrække, ligesom et Glas
Vand. Intet Under, at den bliver
dygtig forpustet, ved dette Forjøg.
(Red F. L. W. Jensen.)

Brev fra Japan.

Og saa er „Danferen“ nu færet
nok til at komme rundt to Gange
hver Uge! Det er et Fremstidstid,
som vi herude glædes ved, og som
vi haabe maa finde saadan Paa-
kommelse blandt det Folk, den bringer
sine mangefaldige og righoldige
Budskaber, at den maa blive i Stand
til at vokse endnu mere og blive
endnu bedre fæstet til at udføre sin
vigtige Mission. Lykke paa Rejse,
kære „Danferen“! Vær tro i dit
Kald! Maa du skabe dig flere og
flere Venner — Indpas i hvert
Hjem i Amerika burde være dit
Maal!

Det har været en travl Tid her-
ude det sidste halve Aar. Her har
været planlagt og til Dels udført
et godt Stykke Arbejde. Formaa-
let var at bringe Evangeliet til de
mange Japanesere, som endnu ikke
have hørt det. Særlige Møder er
bleven holdte i Teatre og lignende
Bygninger — og fulde har de al-
tid været, ofte 1000 og flere har
lyttet til Guds Ord paa saadanne
Steder.

Men er Japan ikke saa godt som
et kristent og civiliseret Land? Nogle
mener det. Med Henblik til
Kristendom kan følgende Tal vist
give os fuldt paalideligt Svar.
Japans samlede Folkemængde an-
slaaes til 45 Millioner, over halvt
saa mange som de Forenede Sta-
ters. Af disse antager man, at
omtrent 4—5 Millioner, det vil sige
en Tienedel af Befolkningen, har
ved en eller anden Lejlighed hørt
noget om eller af Kristendommen,
med andre Ord: omtrent lige saa
mange af New Yorks og Chicagos
Indbyggere vide, at en Religion
kaldes den kristne, og vide noget
om, hvad den er. Men Reften —
ca. 40 Millioner — er enten uvidende
om dens Eksistens eller har
kun forvængede Ideer om den fra
Blade eller Folk, som hade, mod-
arbejdede og søgte at stille den i det
daarligste mulige Lys.

Kommer vi saa til de 4—5 Milli-
oner, som har hørt noget om og af
den kristne Religion, saa finde vi,
at af dem er der omtrent 1 af hvert
100, som har faaet mere eller min-
dre Undervisning i Kristendommen,
er bleven døbt og har faaet en
Bind med deres Navn paa op-
hængt i en eller anden protestantisk
Kirke (Her i Japan maaler man
nemlig Kirkelemmernes Navne
paa hvide Binde, der ophænges
paa et isjensfaldende Sted i Kirken.
Saa snart man træder ind i en
Kirke, kan man forvisse sig om
Medlemsantallet ved at tælle disse
Binde. Flytter et Medlem, flyt-
tes vedkommendes Bind til en an-
den Plads; dør nogen, har man
atter et særligt Sted. Desuden er
der nye Binde rebe for nye Med-
lemmer). Desværre, alt for ofte
hænger disse Binde som tavle Vid-
ner om, hvor mange der er borte.
Ca. 40,000 er Kirkelemmernes
For hver enkelt af disse er der 100,
som maa have det glade Budskab
forkyndt endnu mere indtrængende
end før, og 1025, som maa lære det
for første Gang. Her er Arbejde
nok endnu. 1125 Hedninger for
hver Kirke, og af de kristne er
mange saa svage som Spædbørn.
Herlige Resultater er allerede naa-
ede, om vi se tilbage. Et vældigt
Arbejde ligger for os, naar vi se
fremad.

Dette var Tanken, der bejalede
den japanske Kirke til i Fjor Ef-
teraar at udføre et Oprøb om at
paabegynde et Arbejde i det 20de
Aarhundredes første Aar, som skul-
de have varig Betydning. „Vi
maa ryste hele Niget“ — „Vort
Land for Kristus“ var et Par af
Slagordene. Komiteer nedattes,
Penge indsamledes, ledende Mænd
udpegedes til at foretage Rundrej-
ser; hvor der var flere Kirker i en
By, blev disse opmuntrede til Sam-
menlutning; frastaldne kristne op-
søgte, de lunkne blev formanebe,
og alle mulige Midler brugtes for
at faa alle til at tage fat paa det
foreliggende Arbejde med Energi
og i Enighed.

Det første halve Aars Arbejde er
forbi. Og nu Resultaterne? Her
omkring har vi ikke haft nogen
Bækkelse, som paa enkelte andre
Steder. Men Hundreder har for
første Gang hørt Evangeliet. Dte
Aftener i Træl prædikede en Mis-

sionær og en indfødt Evangelist i
den lutheriske Kirke her i Saga.
Mange kom hver eneste Aften.
Naar jeg ikke selv prædikede, stod
jeg gerne udenfor og indbød enhver
forbigaaende til at gaa ind og høre.
Mange underlige Spørgsmaal fik
man: „Koster det Penge at høre?“
„Kan man høre uden at blive kris-
sten?“ „Er Nødet for Undervis-
ningens Fremme?“ o. l. Regen
Sæd blev udbaaet, og mange hørte;
enkelte er der, som ønske at vide
mere om denne Vej.

Paa andre Steder, især i Tokyo
og i Osaka, har der været stort Mæ-
re. I Tokyo er der ikke mindre end
2,000, som har begæret Daab.
Størstedelen er Folk, som alt i
længere Tid har hørt, men har ud-
læt Afgørelsen til en mere belejlig
Tid.

Man venter og haaber, at denne
Bevægelse er mere grundig og va-
rigere end den i 1887—88. „Mange
blev kristne denne Gang, fordi kris-
tendommen kom fra de samme
Lande som Jernbane, Telegraf,
elektrisk Belysning o. l. Det var
ingen Overbevisning om Synd og
Naade, ingen personlig Længsel ef-
ter Frelse, som drev Størstedelen
til at blive døbt, men kun en Ide,
at Kristendommen maatte være en
god Religion, der vilde give Japa-
neserne Ligebehandling med alle andre
Folk, bare de i det ydre hylbede
den, ja, mange forlod ikke engang,
at mere fordredes. Nu er det for-
skellig. Det er personlig Overbe-
visning, der driver Skarerne til
Kirker og Kapeller hver Aften“,
o. s. v. Saaledes skriver en japa-
nesisk Redaktør i det store Tokyo
„Daglig Ny“, og det har han vist-
nok.

En Ting blev klart paa vist: Fol-
ket vil høre Kristus prædiktet. Her
kun et Eksempel. Vi havde Møde
i Teatret i Saga, ca. 800 var nær-
værende. Dr. Peery holdt en vel-
signet, klar, bibelsk Tale, og i en
fuld Time var der ikke en eneste,
der gif bort. Saa kom en Berømt-
hed fra Tokyo, en Herre, som er
Betyrret af en Metodistiske, og
som to Gange (efter Sigende) har
været anmodet om at overtage Pos-
ten som Minister for Undervis-
ningsdepartementet. Hans Navn
er kendt i vide Kredse, saa mange
kom for at høre ham. I Begyndel-
sen gif alt godt, men da han sidig
holdt sig borte fra Kristendommen,
blev Folk trætte; i Løbet af 15
Minutter forlod over 500 Men-
nesker Lokalet. I næste By, han kom
til, gav han samme Foredrag; nogle
af Forsamlingen forlangte højroset
at høre noget om kristi Lære, og
da han vedblev med sine moraliske
Historier, blev han til sidst udpebet,
medens en Missionær, som holdt
en ligefrem bibelsk Tale funde uden
mindste Afbrydelse tale en hel
Time. Folket er interesseret og vil-
lig til at høre „den gamle Sand-
hed.“ Maatte mange nu høre og
gemme Ordet, saa Sjæle maatte
rettes og vor Guds og Frelsers
Navn æres og oplyses.

I flere Henseender er det en
træng Tid for Japan netop nu;
Krig med Rusland er et Spøgske;
mange er bange for, medens andre
ønsker det. Men indtil det er det
være: der er ingen Penge i
Landet. Man har raabt højt paa
at laane Penge fra Udlandet; men
Grev Okuma, en Mand fra Saga,
siger, at det vil ikke nytte; der er
ikke Penge i Landet, fordi der er
ingen, som forsikrer at bruge
Penge; derfor er Landet betragtet;
et Laan vilde kun hjælpe for nogle
faa Dage. I Marts faldere en
Mængde Banker. Den Bank, hvor
vi havde alle vore Penge, lukkede
den 2 de Marts. Vi havde intet i
andre Banker. Som personlig
Gavnbevisning laante en Mand
mig 200 Yen for 24 Procent p. A.
34 Procent, jo 50 Procent var ikke
nødt, og dog var det næsten
umuligt at opbringe Penge. Det
er bedre nu. I Oktober har Ban-
ken, hvor vi har vore Penge, lovet
at ubetale alt. Japan er ofte
hjemstøbt af Jordbælv og det i
ethvert Forhold. Alt synes at
være rede til at ryste. Det har
dog sine gode Sider ogsaa, man
burde ikke klage, særlig naar man
kan slippe helstindet igennem.

Nogle af Vennerne i Amerika
ville vide at vi kun bosatte os i

Saga for et kortere Tidrum; det
var Hensigten at „gaa ud paa egen
Haand“ naar Sproganskeligheden
var nogenlunde overstaet.

Det Sted som vi særlig har haft
vor Opmærksomhed henvendt paa
er en By paa 30,000 Indbyggere,
30 Mil N for Saga. Klimaet er
en god Del sundere der end i Saga,
Drifvebandet er godt, noget vi
aldeles savne, hvor vi har været
hidtil; men dermed er ogsaa jagt
omtrent alt det gode, som kunde
siges om Stedet.

I Fjor havde 6 forskellige Mis-
sionær indfødt Evangelister der,
nogle havde været der for flere
Aar; men med eet jynedes det, som
om en Sløvheds Nand dalede ned
over dem, de forlode Byen hver
eneste en; 4 for at optage noget
helt andet Arbejde. Vi forsøgte at
faa Hus, og fandt et efter japane-
siske Forhold meget godt Hus med
en prægtig Have. Lejen var 20
Yen; jeg bød 15. Det blev anta-
get, da Huset allerede havde staaet
tom i længere Tid. Saa kom
Spørgsmaal: „Hvad er Forret-
ningen?“ — Svaret afsluttede Un-
derhandlingerne: til Kristne vilde
og kunde de ikke udleje Huset. Hu-
set var godt beliggende, en Del af
nederste Etage egnede sig udmer-
ket for Gabetapel. I over 3 Ma-
neder efter den Tid ventede Huset
paa Lejere, men til Kristne vilde
de ikke leje det der!

Et andet Hus blev mig tilbudt
for 7½ Yen, der var ingen Have
eller Baggaard, og Huset var gam-
melt og langt fra velstillet til at
leve i, men Beliggenheden var
god, og det gav os i det mindste
„Daglig Ny“, saa jeg slog til; men lige
som det var Tid til at overgive
Haandpenge, kom Spørgsmaal:
„Hvad er Forretningen?“ Og saa
her var Svaret det sidste af Un-
derhandlingerne. Indvendinger hjalp
ikke. En japansk Evangelist havde
en Uges Tid for lejet samme
Hus; uden at blive afsløret om
Forretning, havde han udbetalt
Haandpenge, og alt var i Orden,
saa han kom med hele sit Vohave
fra en anden By, men inden 5 Mi-
nutter var han igen paa Vej til
Stationen for at gaa derhen, hvor
han kom fra.

Saa kom Pengetrisen, som jeg
meddelte lidt om ovenfor. Mange
mistede deres Penge, og en Mæng-
de Huse kom til at staa tomme i
hver eneste By i Landet. Det
hjalp. Et efter japanske Forhold
godt Hus blev os tilbudt for 10
Yen pr. Maaned. Haandpenge
blev nedbetalt til det halve, og Ejeren
vilde holde det aabent indtil vi
kunde komme, eller med andre Ord
vente i 3 Maaneder uden at faa
Leje udbetalt. Det var saa indbe-
kommende, at man næppe kunde
fri sig selv for Tanken om, at der
maatte være „et Steket“ et eller
andet Steds i Huset. Saaledes
har vi omfider faaet Hus i den By,
som vi fra Begyndelsen ønskede at
gaa til.

Men endnu mere. Venner ville
erindre, at jeg det første Aar boede
hos en japansk Familie i Tokyo.
Manden var en dygtig og nidker
Evangelist. Den Mission (helt
presbyteriansk), han hidtil har ar-
bejdet sammen med, har paa Grund
af Sammenlutning i Skotland i
Fjor opgivet Arbejdet her i Japan;
Manden, Yonemura er hans Navn,
kom derved til at staa ene. Han
har haft en god Uddannelse og er et
velbegavet Menneske, saa han
mangler ikke paa Tilbud fra Mis-
sionær, nogle rigtig gode endog,
men til Trods for dem alle fore-
spurgte han mig, om jeg kunde give
ham noget Raad. Vort lille luther-
ske Kirkeblad havde jeg regelmæs-
sig sendt ham; det har maaste bi-
draget noget til at interessere ham
for den lutheriske Kirke; ellers siger
han dog, at den lutheriske Nadver-
lære og Lutheranismens Bibelotkab
(han tender, eller og forstaa, at
bruge Bibelen) var det, som særlig
bestemte ham til at ønske at han
kunde komme til os.

For at prøve ham og tillige give
ham Anledning til at studere lutherisk
Teologi lidt grundigere, bad vi
ham at komme til os som Sprog-
lærer. Og han kom. Vennen var
mindre, end han har haft for de
sidste 6 a 7 Aar, men han var villig
endda. Han har nu for nogen Tid
været Sproglærer, dels for Dr.

Peery og dels for mig, medens vi
saa have undervist ham i Luthers
Katekismus og den augsburgiske
Bekendelse. Han er nu Medlem
af den lutheriske Kirke i Japan, og
i September er han rede til at gaa
med os til Kurume for der at ar-
bejde sammen med os for vor
lutheriske Kirkes Udbredelse.

Saaledes har Herren nu givet os
baade Hus og Medhjælper. En
hel Del Vanskeligheder er over-
komne, og saa for Fremtiden stoler
vi paa Missionens Herre. Han har
hjulpet hidtil. Han hjælper her-
efter. Sagen er hans. Sjælene
ere hans, Købte med Jesu Kristi
dyrebare Blod. Vi forventer hans
Velsignelse vil hvile over os og
vort Arbejde paa dette Sted. Jeg
har prædiket der flere Gange og
har hver Gang haft ca. 100 Tilhø-
rere, nogle have været meget in-
teresserede. Een Gang har jeg haft
Yonemura med mig, vi talte beg-
ge, Folk lyttede begærligt og man-
ge ventede til Nødet var sluttet for
at spørge os ud om denne Lærevej.
Der synes at være en temmelig stor
Forandring i de haardnakkede Ku-
rumeboeres Forhold til Missionen,
og vi takke Herren for det.

For Tiden er vi oppe mellem
Bjergene ca. 3000 Fod over Havet.
Her er det velgørende at være.
Mit Helbred har det sidste halve
Aars Tid været lidt daarligt. Det
blev temmelig meget nedbrudt i
Fjor Sommer, da vi mente, vi
vilde spare baade Tid og Penge
ved at blive i Saga gennem Som-
meren. Vi fandt det gif ikke. Vi
har været her nu i et Par Uger, og
Resultatet er over al Forventning
godt. I et Par Maaneder ville vi
være sykkede og rede til at tage
Arbejdet op paa vor nye Arbejds-
plads. Vi haaber, at Venneres
Interesse og Forbønner maa følge
os ogsaa derhen.

Med hjertelige Hilsener til Læse-
kredsen.
Ederes
J. M. T. Wint her.
i Kurume, 20. Juli 1901.

Min Adresse vil heretter være:
Rev. J. M. T. Wint her,
Lutheran Mission,
Kurume, Japan.

Har en eller anden Læser Nr. 35,
46 og 47 af „Danferen“ fra for-
rige Aar? Om nogen, som ikke
skulde bryde sig om at gemme dem
længere, vilde jende mig et Eksem-
plar af hvert af de tre Numre, vil-
de det blive meget paakommet.

Hedningemissionen.

Ved den 10. kontinentale Missions-
konferens udtredtes følgende Opraab
til de evangeliske kristne af tytt Lun-
gemaal, som ogsaa de danske Mis-
sionsmænd kan behøve at lægge sig
paa Hjerte:
„Med Afsenninge fra de evangeli-
ske Missionsfæltskaber i Schweiz, Hol-
land, Frankrig og Storbritannien var
fra 13. til 17. Maj Udførelse for
14 tytt Missionsfæltskaber, som er re-
præsenterede ved udbetegnede Ud-
valg, samlede i Bremen til den 10.
kontinentale Missionskonferens.
For første Gang træder denne Slut-
tede, kun af Deputerede fra Missions-
fæltskaberne og enkelte særligt indbud-
ne Missionsfogamænd bestaaende Kon-
ferens i dette Aar frem for den store
Offentlighed med en Kundgørelse til
den evangeliske kristenhed paa det eu-
ropæiske Fastland.
Trangen til en saadan Kundgørelse
saa den kontinentale Konferens saabel
i de Trængsler, hvori den evangeliske
Mission for Tiden befinder sig, som i
de Opgaver, der i stigende Maal stil-
les den.
Trængslerne ligger dels paa Mis-
sionsmarkerne, dels i Hjemmet.
Paa Missionsmarkerne har vi i de
sidste Aar, særlig i Aaret 1900, ople-
vet en saadan Følde af Nød og Li-
delse, som i lige saa kort Tid ingen
Sinde i Løbet af det 19. Aarhun-
drede, i Indien en frøgtelig Hungers-
nød med hængende Smisfot i Følge, i
Sudafrika en morberisk Krig, hvis
adelaggen og demoraliserende Birk-
ninger ogsaa har gjort Missionen me-
gen Støbe; i Kina et vultansk Udbrud
af et Fremmedhad, for hvilket 146
Medlemmer af det evangeliske Mis-
sionspersonale og Tusinder af ind-
fødte kristne er faldne som Ofre; i
Afhanti en Regeropstand, som Følge
af hvilken en haabefuld, ung Mis-
sion i det mindste forelsig har maat-
tet afbrydes. Dertil paa andre Mis-
sionsmarker Sorger og bebrøvelige
Hændelser i en ganske usædvanlig
Mængde, for slet ikke at tale om de
Ergrefter; som den romerske Propa-
ganda jo længere des mere næsten alle
Begne berører.
Ved alt dette har den evangeliske
Mission foruden Tab af dyrebare
Menneskeliv lidt store Tab og Hin-

dringer i sin Birkfømhed, tungere og
smerteligere end nogen Sinde før.

Og ikke det alene. I Stedet for at
finde almindelig Deltagelse, har den
evangeliske Mission maattet opleve, at
der i Anledning af den bløbige Kata-
strofe i Kina her hjemme er bleven sat
i Scene et Pressefæltog, som ved den
Gabelfuldhed, hvormed det blev ført,
er rent ud forfærdende, ja, som i
Fjendstab er gaaet saa vidt som til
aaabent at udtale Støbtend og saa
mange Missionsmænd Nord. Rigtig-
nok kunde Forulempelserne af den
evangeliske Mission kun gøre lidt
Indtryk paa dem, der tender den og
forsikrer dens Opgave, ja, mange har
kun bevist den desto trofastere Nær-
lighed; ogsaa er de rejste Anklager
mod den ikke beviste, men lidt efter
lidt, i det mindste flittende, tagne til-
bage; men Støbe nok har de forblot-
te utyndige har de bestræft i deres
Fordomme, de halve Venner har de
affrættede fra fremdeles at støtte Sa-
gen, og paa den offentlige Mening
har de for lange Tider øvet Indflyd-
else i Retning af Uvilje mod Mis-
sionen, for ikke at tale om, at de har
styrket Hedningerne i deres Fjendstab
mod Missionen.

Med alle disse smertelige Hjemfø-
geller for Nje bebet og formaner vi
saaar faste og ubøvelige i Missio-
nens store Værk, som er os befalet.
Den kristne Verden er den ikke-kristne
Evangeliet Skyldig, og hvor meget den
ikke kristne Verden trænger dertil,
har netop de forfærdelige Begivenhe-
der i Kina bevist os. Alle Guds Gæ-
rninger maa gaa Livelsesvejen; men
paa Vangfreden følger Naaste, og
Sødeløst, der er salben til Jorden,
der forjættelse om at bære Frugt.
Derfor lad os holde ud i Taalmo-
dighed, være vedholdende i Bønnen
og faste i Troen. Den, som tror,
slukter ikke. Og dernæst bebet og for-
maner vi, at I kaster eder selv og
andre bestandig mere Underretning
om Missionen. For mange er Mis-
sionen endnu en lidet kendt eller helt
ukendt Sag. Hvor kendt til og
forstaaelse af Missionen sætter En i
Stand til at domme selvstændigt, der
anrette de mestendels saa uretfærdige
Ankræb, som rejstes imod den, ingen
Støbe.

Men Side om Side med de Hin-
dringer, under hvilke Missionen for
Tiden lider, gaar ogsaa store Frem-
skridt, og det i dobbelt Retning: paa
de fleste ældre Missionsmarker mod-
nes Afgørelse, og til mange nye
Missionsmarker oplades Ørene. Der-
ved stilles der os en dobbelt Opgave:
indre Udblikning og høre Udbidelse;
Udblikning: ved Organisation af Mæ-
nighedsarbejde, ved Uddannelse af en in-
født Lærerstænd og ved Optragelse af
den indsamlede og fra Aar til Aar
med mere end 120,000 Sjæle voksen-
de Hedningekristenhed til virkelig Selv-
stændighed; Udbidelse: ved Anlægge-
lse af nye Stationer og ved Befattelse
af nye Arbejdsmarker. Men begge
Dele fordrer med hængende Nøden-
dighed Fortættelse af Missionsper-
sonalet. Jo mere Missionen vokser
inadtil og udbadtil, jo mere den vokser
op til virkelig Verdensmission, desto
mere maa vi vokse med og lære at
behandle en stor Sag stort. Vi har
hidtil kun leget med Missionen. Nu,
da der især ved de kristne Landes
mægtige Kolonialpolitik gives et nyt
Missionsignal, nu gælder det, virke-
lig at bringe Ofre for den virkelig
at stille til dens Raadighed tilstrække-
lige mange Arbejdere, der er den store
Opgave voksen. I det sidste 3 Aar-
hundrede har der jo allerede fundet en
Vækt Sted: som Tallet af Hedninge-
kristne har ogsaa Tallet af Missio-
nærer og Størtelsen af Missionsbi-
dragene forøbet sig; men endnu be-
standig lyder det: „Hvad er det til
faa mange?“ Vi behøver ikke nye
Missionsfæltskaber, af dem har vi næ-
sten for mange, derimod Tilslutning
til de gamle og erfarne; men vi be-
høver flere Missionærer, især Folk
med en grundig, videnfælselig Uddan-
nelse; vi behøver større Pengemidler,
og vi behøver en større Missionsme-
nighed her hjemme, som ikke blot med
levende Interesse følger Missions-
væretets Fremstid, men som staaer
bagved Missionærerne, kæmpe med
i Bønnen.

De nuværende Verdensforhold er
helt igennem Missionslejlighed; men
naar Gud giver Lejligheden, forøges
Menneskenes Forpligtelser, og for-
sømte Lejligheder behrder os med
Styld. Derfor lad os ikke være do-
ne, i hvad vi skal udrette, men bestan-
dig tiltage i Herrens Ørning. For-
gæves har vort Arbejde fandelig ikke
været; en Flot af mere end 11 Milli-
oner evangeliske kristne, indsamlede
blandt Hedningerne i alle Verdens-
dele, er Bættel derfor. Uder Arbej-
det ikke blot ført videre i Trostob og
Kraft, men tillige udbøbet, saa vil
denne Forfægtelse snart mangfoldig-
gøre sig. Livelsesvejen kan ikke totte-
te os i denne Tilfald. Guds Værker
vokser under Korset.“